

og den, vi havde i 1892. Dagpenge skal nu ydes i 26 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder i Løbet af 3 Aar.

Ser man paa Oversigten over Statstilskuddet til Sygekasserne, der jo giver et tydeligt Billede af Sygekassernes hele Økonomi, idet Statens Tilskud for den overvejende Del falder procentvis — de 3 Kr. pr. Medlem giver ikke mere end ca. $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvortil omtrent $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er det procentvise Tilskud til Sygekasserne —, saa er Forholdet det, at i 1919 var Statens Tilskud kun 7 Mill. Kr., altsaa Halvdelen af det nuværende. Det er særlig, som jeg nævnte, ved Loven af 1921, at denne rivende Udvikling af Sygekassernes Udgifter og derigennem af Statskassens Udgifter er opstaaet; de er altsaa fordoblet fra 1921—22 til 1925—26.

Foruden hvad jeg nævnte før om Misbrug, der sker indenfor Sygekasserne med Hensyn til Læge og Medicin, sker der ogsaa Misbrug med Hensyn til Kørsler, og jeg tør vel ogsaa sige med Hensyn til Sygehus. Der er ganske sikkert Tilfælde, hvor Patienter indlægges paa Sygehus, uden at det paagældende Sygdomstilfælde kræver Sygehusbehandling, og dermed forarsager det offentlige — altsaa i dette Tilfælde navnlig Amtskommunerne eller Bykommunerne, der leverer de billige Sygehuse — en overvættede og uforholdsmæssig stor Udgift. Men det er jo en uhyre nem Maade for Sygekasselægen at behandle sine Patienter paa, og det kan ogsaa nok være nødvendigt, naar man hører, hvilket Antal Patienter forskellige Sygekasselæger har. Det har været saadan, at Sygekasselæger her i København har haft op til 4 000 Medlemmer som hørende til deres Klientel, og man kan jo sige sig selv, at hvis blot et nogenlunde rimeligt Antal af disse Patienter er syge, maa den Behandling, der gives dem, ikke være langsom. For Kørselernes Vedkommende er der ligeledes sket det, at hvor der er frit Lægevalg, har Patienter meget ofte uden Nødvendighed benyttet en Læge, som boede i ret betydelig Afstand. Jeg ved ikke, om det har øvet Indflydelse paa Lægens Honorar, men under alle Omstændigheder har det da forøget Kørselsudgiften for Kommunen i betydelig Grad; derfor har man ogsaa maattet søge at træffe Foranstaltninger imod et saadant Misbrug.

Som Lovforslaget nu er forelagt i dette høje Ting, er det Resultat af det Arbejde med det af den højtærede Minister forelagte Forslag, der er udført i det andet høje Ting, og jeg synes, man maa sige, det

er udført med Held. Om de enkelte nye Bestemmelser i Forslaget skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg kan tiltræde og glæder mig over den Bestemmelse, det er optaget i § 1, hvorved der gives forældreløse Børn Adgang til at blive selvstændige Medlemmer af Sygekasserne. Jeg kan tiltræde de Besparelsesforslag, der findes i § 2, at Statstilskuddet sættes til 2 Kr. i Stedet for 3 Kr., at det samlede Tilskud til Udgiften til Lægehjælp skal holdes under 2,4 Mill. Kr., medmindre Medlemstallet stiger — saa kan dette Tilskud forandres ved en Beslutning paa Finansloven i Forhold til det stigende Medlemstal, eventuelt ogsaa nedsættes, hvis Medlemstallet skulde synke —, og at Statskassen intet Tilskud giver til Medicin. Jeg kan ligeledes slutte mig til Bestemmelsen om, at der i 3 Aar stilles 100 000 Kr. til Ministerens Raadighed til at hjælpe de Sygekasser, der maatte komme i midlertidige Vanskeligheder ved Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Jeg har allerede udtalt mig om Nødvendigheden af at gaa til en Kontrol med, hvem der er Medlemmer af Sygekasserne. Naar Samfundet giver Love for at hjælpe de ubemidlede, bør de bemidlede ikke holde sig til og søge at drage Fordel af det offentlige, Statens og Kommunernes Tilskud, som Tilfældet har været. Thi hvad er det, der sker? Der sker dette, at disse Medborgere, som gerne vil gøre sig selv en Fordel, gør det paa Bekostning af deres mange Tilfælde ligestillede Medborgere, som maa være med til at betale de Goder, hine uberettiget oppebærer. Jeg er dog noget i Tvivl om, at Formuleringen med Hensyn til Skatteligningslisterne kan bibeholdes; i alt Fald maa det præciseres nærmere, hvad det er for en Skatteligningsliste, der stilles til Raadighed. Det kan ikke være en Fortegnelse over den Indtægt, Folk selv opgiver, thi den er man ikke berettiget til at gøre andre end Skatteligningsmyndighederne bekendt med; derimod vil der sikkert ikke kunne indvendes noget imod, at Kommuneskattelisten bliver stillet til Raadighed, og den vil jo ogsaa kunne give tilstrækkelig Vejledning.

Jeg har ved tidligere Behandlinger af Sygekasseloven i dette høje Ting gjort mig til Talsmand for, at § 6 i den gældende Sygekasselov skulde have en saadan Affattelse, at det var klart, at alle Landets Borgere var stillet ens overfor Sygekasserne, at der ikke var nogen, som havde Privilegium paa at komme ind i dem; Afgørelsen af, om en Person kunde være i